

Книга з обрубаними крильми

2007 рік оголошено роком книги. А чи стосується це дитячої книги, яка сьогодні в катастрофічному становищі? Треба кардинальні рішення, щоб вона могла конкурувати з телебаченням і комп'ютером, які модернізуються на очах. Але ця „модернізація" є згубною для наших дітей.

Якщо сьогодні зникне національна дитяча література, то завтра не буде літератури „дорослої", і читача взагалі не буде. Адже саме в період формування особистості дитина тягнеться до книги – яскравої, барвистої, з героями якої вчиться долати перші життєві проблеми, любити природу, свій край, його традиції та звичаї. Та українська книга сьогодні малодоступна, бо не кожен з батьків спроможний купити дитині книгу по астрономічній ціні (25-40 гривень за чудове ілюстроване видання) при своїй копійчаній зарплатні. Та й видається в Україні лише 5 відсотків книжок для дітей. А дітей в Україні – біля 40 відсотків.

Хто ж займає вільний видавничий простір? Низькопробна паралітература – детективи, порнотрилери та інші бойовики з монстрами, жахіттями, убивствами і ріками крові на кожній сторінці. Чому навчають такі „книги" наших синів і дочок, якщо з юних років закладатимуть у підсвідомість потяг до крові і вбивств? Невже наші видавництва сьогодні не мають гідної книги, яка має свого читача? Адже раніше було чимало видань, які популярні серед дітей та дорослих.

Свого часу багато читачів різного віку сприйняли книгу Дмитра Білоуса „Диво калинове" як молитву про мову. У 1988 році вона вийшла накладом 108 тисяч примірників – фантастичний на сьогодні тираж. І дуже багато читачів чекають її перевидання. Життя цієї книги буде довге-предовге, оскільки вона є відзеркаленням самої мови, а „рідна мова є і вічно буде!" А чого варті книги Анатолія Костецького „Сонячні зайчики", „Де літо живе", „Мої та твої таємниці"! І хоч ці неперевершені майстри пера пішли із життя, їх імена і твори житимуть вічно. На превеликий жаль, ці книги відсутні у фондах багатьох бібліотек нашої системи. Поповнення бібліотечних фондів сьогодні є болючою проблемою. А коли звернутися до статистики, то вона сумна і навіває невтішні думки.

Художньої літератури для дітей за минулий рік бібліотеки нашої системи отримали 3255 примірників. У порівнянні, наприклад, з 2004 роком, коли надійшло лише 1645, ситуація дещо змінилась на краще. Тим паче, що на виконання державної програми розвитку і функціонування української мови надійшло 1,5 тисячі книг для дітей.

Бажано, щоб фонди бібліотек поповнювались і книгами наших літераторів-земляків. Хотілось би бачити перевиданими книги Михайла Дубова „Сонячний годинник", „Вербниця", які друкувались ще в 1991 році. Торік ми нарешті діждались книги Івана Катрука „Очима, повними любові...", яка вийшла завдяки спонсорській допомозі Володимирецького держлісгоспу (директор Олександр Мелешук) та ВАТ „Володимирецьке АТП-15644" (голова правління Микола Воробей). З'явилися на наших полицях й історико-публіцистичний нарис „Сварині" Федора Сафоника (за підтримки голови районної ради Петра Мартинюка) та науково-популярне видання „Краєзнавчі замальовки" Михайла Кобилянського. Також в бібліотечці „Володимирецького вісника" вийшла збірка творів Єви Хуткої „Я до тебе, осене, вже літа веду".

Багата наша земля талантами. Серед популярних видань треба назвати книги „Діти землі" (2000 рік) та „Чисті джерела" (2001 рік), які вийшли у видавництві „Веселка". Там – твори наших колишніх читачів, переможців всеукраїнського конкурсу „Село моє, для мене ти єдине..." Тетяни Печончик, Тетяни Остапенко, Василя і Сергія Діжурків. Для нас вони назавжди залишаться маленькими допитливими читачами нашої бібліотеки.

Ми маємо надію на те, що все-таки українська книга для дітей буде доступною в кожній родині. А сьогодні дитяче книгодрукування, за словами нашої читачки і надзвичайно талановитої дівчини Ірини Дядечко, як "...птах із підтятими крилами. Він бачить небо, знає, чого прагне серцем, але злетіти не може ..."

Марія ДУЛЯНИЦЬКА,
заступник директора ЦСПШБ по роботі з дітьми.

Дуляницька М. Книга з обрубаними крильми// Володимирецький вісник. - 2007.- 2 березня.